

17 Μαρτίου 2020

«Διαλέγω εσένα, Κύριε!» Ονειρική συμβολή σε καιρούς διλημμάτων

/ [Editorial](#)

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Η νύχτα ήταν δύσκολη.

Στο μυαλό είχαν μαζευτεί όλα τα διλήμματα της μέρας και τα επιχειρήματα μίλαγαν μεταξύ τους με ένταση, χωρίς να ακούνε το ένα το άλλο:

- Θρησκευτικότητα ή κοινωνικό καθήκον;
- Υπακοή στον Επίσκοπο ή όπως κρίνω;
- Θεία Κοινωνία ή καθησυχασμός του άρρωστου παππού στο σπίτι;
- Πίστη η λογική;
- Λατρευτική ζωή ή ο μη σκανδαλισμός των ανθρώπων;
- Αποχή από τις ακολουθίες: ολιγοπιστία ή ευθύνη;

- Πρώτα «εγώ και ο Θεός» ή πρώτα «εγώ και ο αδελφός;»

Κι άλλα...κι άλλα πολλά!

Μέσα σε αυτόν τον ορυμαγδό, ήρθε ο ύπνος. Και, σαν σε όνειρο, στήθηκε μπροστά μου ένας σταυρός, ο δικός μου σταυρός, φτιαγμένος μόνο για μένα, ούτε πιο βαρύς, ούτε πιο ελαφρύς από τις αντοχές μου. Ένας σταυρός όμοιος στο σχήμα με τον Τίμιο δικό Σου, Κύριε, το φόβητρο των δαιμόνων και την ελπίδα του κόσμου. Κι άκουσα τη φωνή Σου να κάνει όλα τα διλήμματα, ένα:

«Παιδί μου, τέρμα τα ψέματα! Οι ακροβασίες να τα έχεις με όλους καλά, οι συμβιβασμοί χωρίς συγκρούσεις, τα ταξίδια πατώντας σε δύο βάρκες, όλα αυτά να τα ξεχάσεις. Έφτασε ο καιρός ν' αποφασίσεις πού θα δώσεις ολοκληρωτικά την καρδιά σου:

Στον κόσμο ή σε Μένα.

Κι ό,τι αποφασίσεις πράξε.

Κι άμα διαλέξεις τον κόσμο, πάρε του σταυρού σου το ξύλο του το οριζόντιο και πέταξε του το να το κρατήσει, για να ξέρει πως είσαι δικός του. Καλά το ξέρεις πως του σταυρού το ξύλο το οριζόντιο, τη σχέση σου με τον κόσμο συμβολίζει.

Κι άμα διαλέξεις Εμένα, πάρε το ξύλο μου το κάθετο και πέταξέ Μου το να το κρατήσω, για να ξέρω πως είσαι δικός μου. Καλά το ξέρεις πως του σταυρού το ξύλο το κάθετο, τη σχέση σου μαζί Μου συμβολίζει».

«Το ξύλο που θα διαλέξω, προς πού να το πετάξω Κύριε», ρώτησα.

Και μου 'πες:

«Του ξύλου η φορά που θα διαλέξεις, θα σου δείξει».

Και νόμιζα πως κατάλαβα: Το οριζόντιο είναι να ταξιδέψει πάνω στην επιφάνεια της γης και το κάθετο να εκτιναχθεί στον ουρανό για να το πιάσει ο Παντοκράτορας στο χέρι Του.

Και μέσα στον ύπνο σκέφτηκα, με το νου και την καρδιά μου.

Και είπα, «τι έχω να περιμένω απ' τους ανθρώπους;»

Και μέσα στον ύπνο μου σκέφτηκα, με το νου και την καρδιά μου.

Και είπα, «τι έχω να περιμένω απ' τον Θεό;»

Κι έμεινα για λίγο σιωπηλός, με νεκρωμένο και το νου και την καρδιά μου. Και ξαφνικά, σαν σάλπιγγα της Αποκάλυψης, μία φωνή, μία κραυγή έφτασε ως το στόμα μου:

«Κι όλους τους ανθρώπους να χάσω Κύριε, κι όλοι εχθροί μου να γίνουν, κι όλα να μου τα στερήσουν, αν έχω Εσένα, τα έχω όλα. Σου δίνω την καρδιά μου. Παίρνω Χριστέ μου το δικό Σου το κάθετο ξύλο και στο πετάω όσο πιο ψηλά μπορώ. Κράτα το κι αν κρίνει το έλεος Σου, την ώρα τη μεγάλη μου, ας μου το κρατήσεις από ψηλά να πιαστώ και να ανέβω μπροστά στο θρόνο Σου!»

Και πήρα το ξύλο και μ' όση δύναμη είχα, το πέταξα ψηλά. Κι εκείνο έφτασε ως ένα ύψος, για μία στιγμή έμεινε ακίνητο κι ύστερα άρχισε να πέφτει προς τη γη, μέχρι που ξαπλώθηκε πάνω στο χώμα. Οριζόντιο.

Και βάλθηκα να το κοιτώ και να σκέφτομαι με πίκρα πως ο Κύριος δεν καταδέχτηκε την επιλογή μου. Και σήκωσα τα μάτια μου ψηλά και με παράπονο ψέλλισα:

«Γιατί, Κύριε, δεν κράτησες το ξύλο Σου; Δες! Το δικό Σου, το κάθετο ξύλο Σού έστειλα. Όλη μου την καρδιά Σού έδωσα. Δεν τη λυπάσαι;»

Κι άκουσα τη φωνή Σου Κύριε, πιο γλυκιά από μέλι και κερί:

«Παιδί μου δεν είμαι εκεί που νομίζεις. Και το κάθετο ξύλο Μου, φτιαγμένο να πετάει οριζόντια είναι. Κάνε αυτό που πρέπει!»

Και πήρα, Κύριε, το οριζόντιο πια ξύλο, το δικό Σου ξύλο, και το πέταξα μ' όλη μου τη δύναμη να πάει όσο πιο μακριά γίνεται, να σκεπάσει όλες τις πολιτείες κι εκεί να μείνει για πάντα.

Και το ξύλο δεν ξαναγύρισε._

<http://bit.ly/2TSu6Zo>